

IC 37/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Katarzyna Wencka**

Protokolant: **Anita Piekutin**

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2019 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa M. I. prowadzącego (...) M. I. w H.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę 2560 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda M. I. prowadzącego (...) M. I. w H. kwotę 855 zł (osiemset pięćdziesiąt pięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 26 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda M. I. prowadzącego (...) M. I. w H. kwotę 22,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim następujące kwoty:

- 129,35 zł od powoda M. I. prowadzącego (...) M. I. w H.,

- 66,64 zł od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.

tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt IC 37/19

UZASADNIENIE

Powód M. I. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w H. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 2.560 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w stosunku rocznym liczonymi od dnia 26 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 6 maja 2018 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki M. o nr rej. (...) stanowiącym własność M. A.. Zdarzenie spowodowane zostało z winy innego uczestnika ruchu. Sprawca zdarzenia wylegitymował się polisą ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowany w dniu 6 maja 2018 r. wynajął u powoda pojazd zastępczy marki C. (...) o numerze rej. (...), cedując jednocześnie na M. I. przysługujące mu od ubezpieczyciela sprawcy szkody roszczenie o wypłatę odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Czynsz najmu ustalono

na kwotę 150 złotych za dobę. Pojazd zastępczy zwrócono w dniu 6 czerwca 2018 roku. Powód przedstawił ubezpieczycielowi fakturę VAT za najem pojazdu na kwotę 4.650 zł brutto i wystąpił o wypłatę odszkodowania. Pozwany odmówił wypłaty świadczenia w pełnej wysokości. Pozwany zaniżył stawkę dobową ze 150 zł brutto do kwoty 95 zł brutto oraz nie uznał całego okresu najmu pojazdu i ograniczył go z 31 dni do 22 dni i ostatecznie wypłacił powodowi kwotę 2.090 zł brutto (k. 3 -14).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podnosił, że poszkodowany zdecydował się skorzystać z usług innego podmiotu w tym zakresie, ale w dniu zgłoszenia szkody a następnie w dniu oględzin pojazdu otrzymał informację, że stawka za którą wynajmuje pojazd zastępczy jest wyższa niż ta którą zapewnia pozwany. Poszkodowany nie renegecował w oparciu o tę informację umowy z warsztatem ani nie zrezygnował z tej mniej korzystnej umowy celem skorzystania przez dalszy okres czasu z oferty pozwanego. Pozwany podnosił, że poszkodowany zgodnie z art. 354 § 2 kc ma obowiązek współdziałania w wykonaniu zobowiązania przez dłużnika, a przede wszystkim minimalizacji skutków powstałej szkody, czego w przedmiotowej sprawie poszkodowany zaniechał. Pozwany nie powinien zostać obciążony konsekwencjami zaniechać poszkodowanego. Pozwany twierdził, że zapewnił poszkodowanemu faktyczną możliwość skorzystania z najmu pojazdu zastępczego tożsamej klasy, co pojazd uszkodzony, za stawkę 95 zł brutto za dobę najmu, bez konieczności ponoszenia dodatkowych opłat, takich jak opłaty za obsługę klienta poza godzinami pracy biura, przygotowanie pojazdu do wynajmu, podstawienie i odbiór pojazdu od klienta, zgodnie z jego życzeniem. Oferta pozwanego nie zakłada zapłaty żadnej kaucji ani prowizji. Pozwany nie negocjował prawa poszkodowanego do wynajmu pojazdu zastępczego za dowolną stawkę, ale podnosił, że wówczas odpowiedzialność pozwanego powinna zostać ograniczona do kwoty, za którą pozwany zobowiązał się zorganizować najem, a nie do maksymalnej kwoty za którą można wynająć pojazd (k. 20-22).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie bezspornym było, że w dniu 6 maja 2018 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki M. o nr rej. (...) stanowiący własność M. A.. Szkoda została zgłoszona w (...) S.A. w S., które nie kwestionowało swojej odpowiedzialności co do zasady, bowiem łączyła go ze sprawcą kolizji umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ich ruchem.

Pojazd marki M. niezbędny poszkodowanemu w życiu codziennym po kolizji nie nadawał się do eksploatacji, w związku z tym poszkodowany M. A. w dniu 6 maja 2018 roku wynajął od M. I. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) pojazd zastępczy marki C. (...) o nr rej. (...). Dobową stawkę czynszu najmu ustalono na kwotę 150 złotych (umowa najmu k.12-12v., oświadczenie poszkodowanego k. 14). Następnie umową z dnia 6 maja 2018 roku poszkodowany właściciel pojazdu zbył na rzecz M. I. wierzytelność przysługującą mu od ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu odszkodowania z polisy OC celem pokrycia kosztu najmu pojazdu zastępczego (umowa cesji k. 10).

Oględziny uszkodzonego pojazdu przez rzeczoznawcę pozwanego towarzystwa, zostały przeprowadzone w dniu 14 maja 2018 r. W tym samym dniu, jak wynika z dokumentacji szkodowej, właściciel pojazdu został poinformowany o możliwości wystąpienia szkody całkowitej w jego pojeździe. A zatem otrzymał informację, że koszty naprawy uszkodzeń powstałych w wyniku przedmiotowego zdarzenia będą wyższe od jego wartości rynkowej. W dniu 5 czerwca 2018 r. pozwane towarzystwo podjęło decyzję o przyznaniu odszkodowania za powstanie przedmiotowego zdarzenia, przesyłając je drogą e-mailową M. A..

M. A. zwrócił pojazd zastępczy w dniu 6 czerwca 2018 roku (k. 13.), w związku z czym powód M. I. w dniu 11 czerwca 2018 r. wystawił fakturę za najem numer (...) na kwotę 4.650 zł, za 31 dni korzystania z pojazdu zastępczego (faktura nr (...) k. 11).

(...) S.A. w S. zweryfikowało przedstawioną przez powoda fakturę numer (...) za najem pojazdu zastępczego i na mocy decyzji z dnia 11 marca 2019 r. wypłaciło na rzecz strony powodowej kwotę 2.090 zł brutto (22 dni x 95 zł) tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego (akta szkody).

Pozwany nie negował swojej odpowiedzialności co do zasady, przy czym kwestionował stawkę oraz okres najmu pojazdu zastępczego.

Celem zweryfikowania kosztów dotyczących najmu pojazdu zastępczego Sąd dopuścił dowodów z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej T. L. (k. 44).

W sporządzonej opinii biegły sądowy T. L. wskazał, że stawka za dobę wynajmu pojazdu w przedmiotowym okresie, dla pojazdów kategorii C, czyli klasy pojazdu uszkodzonego, na lokalnym rynku, kształtowały się od 80 zł brutto za dobę wynajmu pojazdu do 170 zł brutto. Biegły wskazał, że ustalenie uzasadnionego okresu wynajmu pojazdu i okresu jaki ma poszkodowany na zakup pojazdu nowego po wypłacie odszkodowania za szkodę całkowitą jest wyłączną kompetencją Sądu.

Strony nie zgłaszały zarzutów do opinii. Powyższa opinia, w ocenie Sądu był spójna ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i w całości zasługiwała na uwzględnienie.

Należy wskazać, że poniesienie kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest warunkiem skutecznego domagania się zwrotu tych kosztów. Poszkodowany musi jedynie wykazać, że faktycznie skorzystał z pojazdu zastępczego. Tak więc dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego nie jest uzależnione od faktycznego opłacenia kosztów najmu pojazdu zastępczego, ale od wykazania uszczerbku w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego. Uszczerbek w majątku w związku z korzystaniem z pojazdu zastępczego powstaje zaś nie tylko w sytuacji opłacenia faktury za najem tego pojazdu, ale także wówczas kiedy została wystawiona ta faktura, bowiem w tej sytuacji w majątku powstają pasywa (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). W sytuacji cesji wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego skuteczne dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez powoda będącego cesjonariuszem, który wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy, uzależnione jest zatem od wykazania, że poszkodowany wynajął pojazd zastępczy i jest zobowiązany do poniesienia kosztów z tym związanych.

W niniejszym stanie faktycznym poniesienie przez poszkodowanego kosztu najmu pojazdu zastępczego nastąpiło poprzez przeniesienie na rzecz powoda wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania, w zakresie kosztów pojazdu zastępczego. Już bowiem samo powstanie wymagalnej wierzytelności o zapłatę czynszu najmu przysługującego wynajmującemu wobec poszkodowanego powoduje u tego ostatniego powstanie nowych lub zwiększenie się istniejących pasywów. Zwiększenie pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak poniesieniem straty przez poszkodowanego w rozumieniu art. 361 § 2 kc. Podobne stanowisko zajął SN w uchwale z dnia 10.07.2008 r. w sprawie III CZP 62/08 wskazując, że pojęcie strat jakie poszkodowany poniósł w rozumieniu powołanego artykułu obejmuje także niezaspokojone przez poszkodowanego, wymagalne zobowiązanie na rzecz osoby trzeciej. Tak więc koszty najmu pojazdu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego mogą wchodzić w skład szkody. Poszkodowany przenosząc bowiem wymagalną wierzytelność z tytułu czynszu najmu na rzecz powoda dokonał w ten sposób zapłaty. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że przenoszona wierzytelność już istniała i była skonkretyzowana, w szczególności co do podstawy faktycznej i prawnej. W sprawie niniejszej przedmiot przelewu został określony w umowie cesji zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym i dodatkowo w oświadczeniu M. A. (k. 14). Przedmiotem cesji było prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu w firmie powoda pojazdu zastępczego, przysługujące poszkodowanemu (cedentowi) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 6 maja 2018 roku spowodowaną przez kierującego pojazdem, za którą odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ponosi pozwany. Wysokość czynszu najmu, jakkolwiek nieznana w momencie zawierania umowy, została sprecyzowana w fakturze VAT i wynika z zaakceptowanej przez poszkodowanego stawki czynszu najmu wskazanej w umowie najmu.

Reasumując, w sytuacji cesji wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego skuteczne dochodzenie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez powoda będącego cesjonariuszem, który wynajął poszkodowanym pojazd zastępczy uzależnione jest od wykazania, że poszkodowany wynajął pojazd zastępczy oraz, że jest zobowiązany do poniesienia kosztów z tym związanych, a nie że koszty te faktycznie poniósł.

W związku z powyższym, osią sporu w niniejszym procesie pozostawał czas uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego oraz stawka dobowego czynszu najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Oznacza to, że – w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – o istnieniu obowiązku wypłacenia przez ubezpieczyciela odszkodowania decyduje okoliczność, iż na ubezpieczającym (ubezpieczonym) ciąży obowiązek zapłaty odszkodowania osobie trzeciej wskutek wystąpienia określonych w umowie zdarzeń.

Zgodnie z dyspozycją art. 436 § 1 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, ich samoistni posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy (art. 415 k.c.). W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, że winę za zaistnienie zdarzenia ponosi kierujący pojazdem objętym przez pozwanego obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013.392 j.t. z poz. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Świadczenie ubezpieczyciela co do zasady odpowiada wysokości doznanej przez poszkodowanego szkody. Zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. i 363 § 1 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany podniósł. W przypadku szkody komunikacyjnej z reguły odpowiadają one wysokości kosztów koniecznych i celowych do przywrócenia pojazdu do stanu, jaki istniał przed szkodą. Zgodnie z utrwaloną w tej kwestii linią orzecniczą roszczenie poszkodowanego o naprawienie szkody powstałej w wyniku szkody komunikacyjnej powstaje z chwilą jej wyrządzenia. Oznacza to, że obowiązek jej naprawienia nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić, a samo odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały na skutek różnicy, jaka istnieje między jej stanem przed i po szkodzie (art. 363 § 2 i art. 361 § 1 k.c.; por. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, z. 6, poz. 74, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, LEX54365; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2001 roku, V CKN 226/00, OSNC 2002, z. 3, poz. 40; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX 141410).

Zważyć należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny za normalne następstwo zniszczenia pojazdu uznaje się konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Także odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego i nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji miejskiej (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, Lex 1011468).

W razie tzw. szkody całkowitej, o liczbie dni niezbędnego najmu decyduje data, w której poszkodowany mógł nabyć nowy pojazd. Ponieważ trudne jest wskazanie, że dysponował on stosownymi środkami i mógł je przeznaczyć na ten cel, w praktyce jako miarodajne wskazuje się dwa punkty odniesienia – dzień wypłaty odszkodowania lub też datę późniejszą, gdy poszkodowany po uzyskaniu środków z tytułu odszkodowania potrzebuje zwykle pewnego okresu na

wybór i nabycie samochodu. Za dominujące należy uznać drugie stanowisko. Ostatnia linia orzecznicza nie podziela stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004r., IV CK 672/03, w którym przyjęto, że odszkodowanie może obejmować koszty najmu pojazdu zastępczego, jedynie do chwili zapłaty odszkodowania. W uchwale z dnia 22 listopada 2013r., III CZP 76/13, Biul. SN 2013/11/13-14 Sąd Najwyższy stwierdził, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w czasie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

W ocenie Sądu w niniejszym przypadku zasadne było korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego od dnia 6 maja 2018 roku tj. dnia zawarcia umowy najmu do dnia 6 czerwca 2018 roku tj. daty zwrotu auta zastępczego. W niniejszej sprawie mamy do czynienia ze szkodą całkowitą, w której nie przeprowadzono procesu naprawy samochodu. Należy zauważyć, iż w dniu 5 czerwca 2018 r. pozwane towarzystwo podjęło decyzję o przyznaniu odszkodowania za powstanie przedmiotowego zdarzenia, przesyłając je drogą e-mailową M. A., zaś dnia następnego poszkodowany M. A. dokonał zwrotu pojazdu. Zatem zasadnym było korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego przez okres 31 dni.

Odnosząc się do stawki za dobę wynajmu pojazdu, w ocenie Sądu stawka ta winna wynosić 95 zł za dobę. W dniu 7 maja 2018 r. poszkodowany otrzymał drogą e-mailową, potwierdzenie przyjęcie zgłoszenia szkody za przedmiotowe zdarzenie wraz z załączoną ofertą pomocy w organizacji wynajmu pojazdu zastępczego wraz z pokryciem jego kosztów. Pozwany zapewnił poszkodowanemu faktyczną możliwość skorzystania z najmu pojazdu zastępczego tożsamej klasy, co pojazd uszkodzony za stawkę 95 zł brutto za dobę najmu, bez konieczności ponoszenia dodatkowych opłat. Pomimo tego, poszkodowany nie renegecował umowy z warsztatem powoda, nie zrezygnował także z mniej korzystnej umowy celem skorzystania przez dalszy okres czasu z ofert pozwanego. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 24 sierpnia 2017 r. w sprawie III CZP 20/17 „Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty.”. Biorąc pod uwagę powyższe zasadnym było przyjęcie stawki dobowej za wynajem samochodu zastępczego w wysokości 95 zł brutto za dobę, a zatem takiej samej stawki jaką zaproponował poszkodowanemu pozwany, za pojazd zastępczy tożsamej klasy, co pojazd uszkodzony.

Ostatecznie więc, zgodnie z zasadą pełnej kompensaty za szkodę, powodowi należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 2.945 złotych (31 dni x 95 zł).

Pozwany decyzją z dnia 11 marca 2019 r. (akta szkody) wypłacił powodowi kwotę 2.090 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, nie zrekompensował zatem kosztów najmu jedynie w kwocie 855 złotych (2.945 zł – 2.090 zł).

Wobec powyższego na podstawie ww. przepisów należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 855 zł która łącznie z wypłaconym przez ubezpieczyciela świadczeniem zrekompensuje szkodę z tytułu najmu pojazdu zastępczego (punkt I wyroku), oddalając w punkcie II wyroku żądanie pozwu w pozostałym zakresie.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł zgodnie z art. 481 k.c. i 817 k.c., zasądzając je w granicach żądania pozwu od dnia 26 czerwca 2018 roku tj. dnia następnego po terminie płatności faktury nr (...).

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt III sentencji w myśl przepisów art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty niniejszego procesu składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 128 zł., koszty opinii biegłego w wysokości 995,99 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 917 zł ustalone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie

skarbowej (Dz.U. nr 225/2006r., poz. 1635 z późn. zm.). Powód wygrał proces w 34% i w takim stosunku strona pozwana była zobowiązana do zwrotu kosztów na rzecz powoda. Natomiast powód zobowiązany był do zwrotu na rzecz pozwanego jego kosztów procesu w szczególności w zakresie kosztów zastępstwa procesowego. Mając na uwadze koszty rzeczywiście poniesione przez strony pozwany winien jest zwrócić powodowi kwotę 22,08 zł.

W punkcie IV wyroku Sąd na mocy art. 83 w zw. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim od powoda kwotę 129,35 zł i od pozwanego kwotę 66,64 zł tytułem brakujących kosztów sądowych w zakresie wydatków w sprawie..